ÇOCUK
YUVASI
AYLIK ÇOCUK MECMUASI
SAYI 68 120 Krş.

ÇOCUK YUVASI
AYLIK ÇOCUK MECMUASI

Türk Ticaret Bankası
Kültür Yayın Ltd. Ort. adına
Sahibi : NAFİZ ERGENELİ

Hazırlıyan ve Yazı işlerini
fiilen idare eden :
NURAN D. ŞENER

TELEFON : 44 06 26

Resim işleri :
ALİ AKTAŞ

Basıldığı ye. :
DURAN OFSET Matbaası

İDARE : Kültür Yayın Ltd.
Ort. Türk Ticaret Bankası
Galatasaray - İstanbul

ABONE : Yıllık abone bedeli 10 Liradır. Bütün Türk Ticaret Bankası Şubelerinde abone kaydedilir. Banka Şubesi olmayan yerde abone olmak isteyenler mecmuanın adresine 10 Lira göndererek abone olabilir.

Kapak Resmi :
Araba Sefası
Fotoğraf : H. ŞARMAN

ÇOCUK YUVASI
TÜRK TİCARET BANKASI'nın
BİR KÜLTÜR HİZMETİDİR.

ÇOCUKLAR
İÇİN

UÇAN KÖŞK

Bundan çok eski zamanlarda bir adam vardı. Bu adam pek zengindi.

Bir çok toprakları, içinde çiçekler açan köyleri, gölgeli ormanları, mavi gölleri, karlarla örtülü yüksek dağları vardı. Fakat bu adam bir türlü mutlu olamıyordu. Her zaman burnunun üstünde taşıdığı koyu renkli bir gözlüğün arkasından, hayata, sersem ve neşesiz bakıyordu.

Bu zengin adam, derin bir vadinin içinde, yeşil kadifeyi andıran bir yerde güzel bir köşk yaptırmıştı.

Fakat, köylülerin "gülmez adam" dedikleri zengin, bu köşkten de memnun değildi. Birgün yalnız başına otururken kendi kendine söylenmeğe başladı:

-Halk, benim mutlu bir adam olduğumu söylüyor.. bu, doğru değildir! Bu köskteki can sıkıntısı onların akıl erdiremeyecekleri kadar fazladır. Köşk hiç te iyi değil, vadi, rütubetli ve sisli... Şimdiki aklım kadar aklım olsaydı, bu köşkü dağın tepesine yaptırırdım. Olan oldu: Geçmişe mazi derler.. Şimdi ancak bir peri kızının ortaya çıkıp ta köşkümü dağın tepesine kaldıra bilmesi lâzım. Halbuki onların da bize uğradıkları yok!..

Fakat adamcağız sözlerini daha bitirir bitirmez, kendisine ince ve zarif bir ses:

-Aldanıyorsun! dedi ve gözlerinin önüne bir peri kızı dikildi. Peri kızı altın yaldızlı tüllerden bir elbise giyinmişti...

Zengin adama küçük bir paket sunarak:

-İstediğin yerini bulacaktır!. dedi. Bu paketin içinde tılsımlı bir toz vardır...

Bir kâğıdın üstüne: Köşkün gitmesini istediğin yeri yaz; sonra bu yazının üstüne bu tozdan biraz dök!. Sabahleyin kalktığın zaman köşkü istediğin yere gitmiş bulursun.

Peri kızı bu sözleri söyledikten sonra arkasında altın yaldızlı dumanlar bırakarak gözden kayboldu. Gülmez adam kendi kendine:

-Bu iş bir deli işidir! diye söylendi. Hiç köşk uçarmı? Derin ve kalın temel duvarlarile toprağa gömülü duran bir binanın yerinden kalkarak başka tarafa gideceğine akıl ermez doğrusu. Fakat bir kere denemekle ne kaybederim sanki, eğlenmiş olurum!.

Sözünü bitirdikten sonra eline bir parça kağıt alarak üstüne:

-Yüksek bir dağın tepesinde oturmak istiyorum!. diye yazdı. Yazının üstüne de tılsımlı tozdan döktü... Biraz sonra da uykusu geldiği için yatağına girdi. Ertesi gün gözlerini açıp ta köşkün yüksek bir dağ tepesinde olduğunu görünce şaşırdı. Zavallı adamcağız bu şeytan işi karşısında bayağı serseme dönmüştü... Fakat, köşkünün derin vadilerden kurtularak yüksek

bir dağın tepesine çıkmış olmasına seviniyordu.

Gülmez adam dağ tepesindeki köşkünde bir zaman oturunca burasını da beğenmedi. Çünkü burada hem ziraat yapılamıyor, hem de konuşacak görüşecek bir arkadaş bulunamıyordu... Rüzgârlar korkunç homurtularile esiyordu. Vadiye inen yollar çok dik ve sarptı. Gülmez adam:

-Eyvah! diyordu. İşler şimdi böyle giderse kışın ben, Allahın dağlarında yalnız başıma ne yapacağım?. Buraya ne kimse gelir; ne de benden haber alan olur: Tılsımlı tozu ele alarak bir çağ önce köşkümü buradan kaldırırsam daha iyi olur, diye düşünüyordu.

Eline yine bir kağıt parçası alarak, üstüne:

-Çok keyifli ve mutlu arkadaşlar bulabileceğim bir kalabalık ülkede oturmak istiyorum! diye yazdı.

Ertesi gün gözlerini açtığı zaman isteğinin yerine gelmiş olduğunu gördü: Peri kızı köşkü kaldırmış; ormanlıklar arasında güzel bir kasabaya getirmişti... Parkın ortasından yılan gibi kıvranarak gümüş bir dere çağlıyarak akıyordu. Her tarafta güzel çiçekler açmış, her tarafı güzel kokular sarmıştı. Gülmez adam dediğimiz zengin artık seviniyordu. Dileği yerini bulmuş, isteği gibi güzel ve sevimli bir ülkeye konarak muradına ermişti...

Fakat bu sevinci çok sürmedi. Komşularından usanmağa başladı. Çünkü bu adamlar, saygısızca kendi bahçesine ve parkına giriyor, meyvaları, çiçekleri koparıyor, ırmağında balık avlıyorlardı.

Gülmez adam bir gün:

-Ben ahmağın biriyim,

diye mırıldandı. Buraya geldim de ne oldu sanki? Tarlalarım, topraklarım benden çok komşularımın işine yarıyor, kendi mallarıymış gibi istediklerini yapıyorlar! Fakat dağın tepesi de kötü bir yerdi doğrusu! Hele bir kere de büyük şehirlerden birisini deneyelim! Öyle zannediyorum ki güzel köşküm büyük bir şehirde olursa daha göze batar ve daha çok rahat ederim!..

Gülmez adam bunları mırıldandıktan sonra yine tılsımlı toza baş vurdu. İstediği hemen yerini buldu... Ertesi gün gülmez adamın köşkü büyük bir şehirde, büyük bir alanın kenarındaydı. Gülmez adam çevresine göz gezdirince, yanındaki bütün evlerin kendi köşkünden çok daha güzel şeyler olduğunu gördü, canı sıkıldı. Caddelerden çıkan korkunç gürültülerin pencere camlarına zangırdatması, dumanların, islerin adetâ nefesini keserek göğsünü daraltması, gülmez adamı bayağı çileden çıkartıyordu. Günün birinde komşuda yangın oldu. Alevler her tarafı sardı. Derken gülmez adamın köşküne de yangın kol saldı.

Zavallı gülmez adam, köşkün içinde yanmaktansa kendisini sokağa atmağı daha uygun buldu ve pencereden fırladı.

Güm diye yere düşünce aklı başına geldi: Fakat sokakta değildi, kendi odasındaydı! Karyolasında uyurken gördüğü bir rüyadan sonra yere yuvarlanmış ve gözlerini açınca işi anlamıştı! Ortalıkta ne peri kızı, ne de tılsımlı toz vardı. Köşkü de her zamanki yerinde yeşil kadifeli, zümrüt gibi vadide duruyordu.

Demek ki gülmez adam sadece bir rüya görmüştü. Rüyasında rastladığı tuhaflıkları şöylece bir aklından geçirdi. Evet, köşkünün bulunduğu yer en güzel yerdi.

Gülmez adam bu rüyayı gördüğüne çok sevindi ve birgün geldi ki köylüler ona "Gülen adam" dediler.

Gülen adam köylülere eğlenceler yaptırıyor bir taraftan kendisi de eğlenerek seviniyordu.

Bir gün kendi kendisine düşündü ve:

-İnsanların hallerinden memnun olmaları onlar için en büyük bir saadet kaynağıdır. Dedi.

★ ★ ★ ★

ÇOCUK YUVASI ANSİKLOPEDİSİ

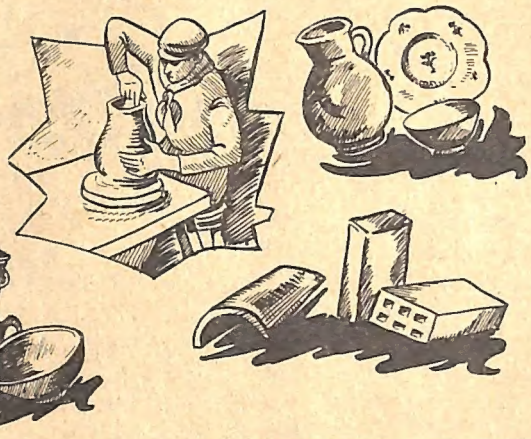

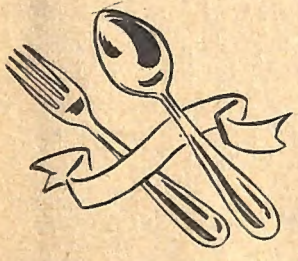

KÜÇÜK YABA

16 ncı yüzyılın başında, Tomas Koriat adlı bir İngiliz gezgini, ilk olarak İtalyada kullanılmağa başlıyan çatala bu adı vermiş. Memleketine dönerken o da bunlardan birkaç tanesini almış; bir ziyafette cebinden çıkararak yemek yemeğe başlamış. Ama pek becerememiş, eti masanın üstüne düşürmüş. Çatal zarif olduğu için, beğenilmiş se de, tutunamamış. Elle yemek o zamanki insanlara daha kolay, daha pratik gelmiş. Bununla beraber, 17 nci yüzyılın başlangıcından beri çatal, yayılmağa başlamış.

BALÇIK ÇAMURU

Yağmurlu havalarda kırda, taş döşenmiş yollarda kunduralarımıza, lâstiklerimize yapışan kırmızı balçık çamurunun ne kadar yararlı bir madde olduğunu biliyor musunuz?

Yalnız, yazın suyumuzu soğuk tutan testi, sonbaharda turşu kurduğumuz küpler, çömlekler değil, tuğla, kerpiç, fincan, tabak yapmada kullanılan porselen de bu topraktan yapılır. Çivit, çimento ve kuru boyaların yapısında bu çamur da bulunur. Ama kırmızı balçığın en şaşırtıcı tarafı, içinde, gümüş gibi parlak, alüminyum metalinin bulunmasıdır. Bu yüzden alüminyuma bazan "Toprak gümüşü" adını verirler.

Alüminyum, demirden 3 kat hafif olduğu için, uçakların yapılmasında kullanılır.

CÜCE ELMA

Londrada meyva ağaçları yetiştirmeğe meraklı bir adam dünyanın en küçük elma ağacını yetiştirmiştir. Bu ağaçtaki elmalar ancak bir kiraz büyüklüğündedir.

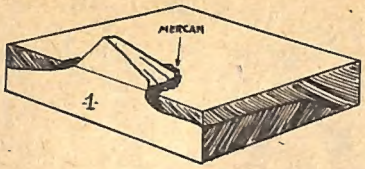

MERCAN ADASI

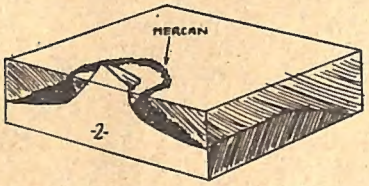

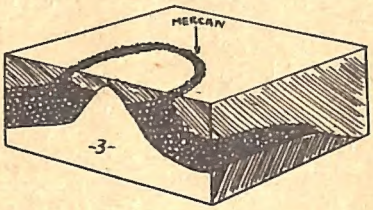

MERCAN ADALARI

Nar çiçeği kırmızılığında, eğri büğrü, biraz uzun mercan taneleri her hangi bir boncuğa, renkli taşa benzer değil mi? Zaten mercandan kolye, iğne ve küpeler genç kızlara en yaraşan süstür.

Oysaki, mercan taş değil canlı bir yaratıktır. Denizlerin dibinde yetişen bir bitkidir. Denizlerin dibinin ayrı bir dünya olduğunu hep bilirsiniz. Mercanlara, deniz dibinin diğer başka bitkileri gibi geniş yığınaklar halinde rastlanır. Bunlar, çoğu zaman, sıcak memleket denizlerinde, kıyıya yakın veya pek derin olmıyan yerlerde türerler. Yaşamalarına gerekli bol oksijeni alabilmek için, suyun üst kısmına kadar uzarlar. Dalgaların getirdikleri kum, yosun ve bazı ufacık deniz yaratıkları mercanların besinidir.

Her bir mercan yığınağı, milyonlarca tek mercan bitkisinden yapılmıştır. Kireçten kocaman bir iskelet, bunları birbirine bağlı tutmaktadır. Tıpkı insanlarda olduğu gibi, mercanlar da doğar, büyür, ihtiyarlar ve sonunda ölürler. Her mercan, kireçlenerek, yığınağın genişlemesine sebep olur. Böylelikle mercan yığınağı hem boyuna, hem de enine büyür.

Kıyılara yakın türemeği seven mercanlar, bazan bir adanın etrafında çıkarlar ve adayı su altında halka şeklinde, bir kireç setiyle çevirirler. Ada denizin dibine çökecek olursa, mercanlar boy vermeğe başlarlar. Hatta, suyun yukarısına kadar yükselirler... Adanın bulunduğu yerde de bir göl şeklinde su kalır. Bu şekilde denizin üstünde bir mercan adasının halkası kurulur. Zamanla akıntılar adaya bazı bitki tohumları ve, çoğu zaman, büyük hindistancevizi ağacının tohumunu getirir. Göçeden kuşlar, sonra da böcekler, mola vermek için oraya konmağa başlarlar. İşte ıssız mercan adası yavaş yavaş canlanmaktadır...

Mercanların çok defa derin olmayan sularda, büyük adalara, hatta kıtalara yakın türediği olur. Avustralya kıyıları boyunca, yüzlerce kilometre süren Büyük Mercan Seti uzanmaktadır. Bu, küçücük mercanlardan meydana gelmiş set, gemiler için çok tehlikelidir... Suların çekilme zamanında garip ve türlü türlü şekilde kireçten bir orman görülür. Bu ağaçlar arasında renkli renkli balıklar yüzerler... Sular geri gelince, mercan seti tekrar suyla örtülür. O zaman oraya düşen bir geminin hali pek acıklıdır. Su çekilirse gemi mercanların arasına sıkışır, üzerine çarpmağa başlıyan dalgalar da onu harap eder.

Mercanlar sadece kırmızı renkte değil, beyaz, pembe, hatta siyah bile olur.

FEZADA Bir macera

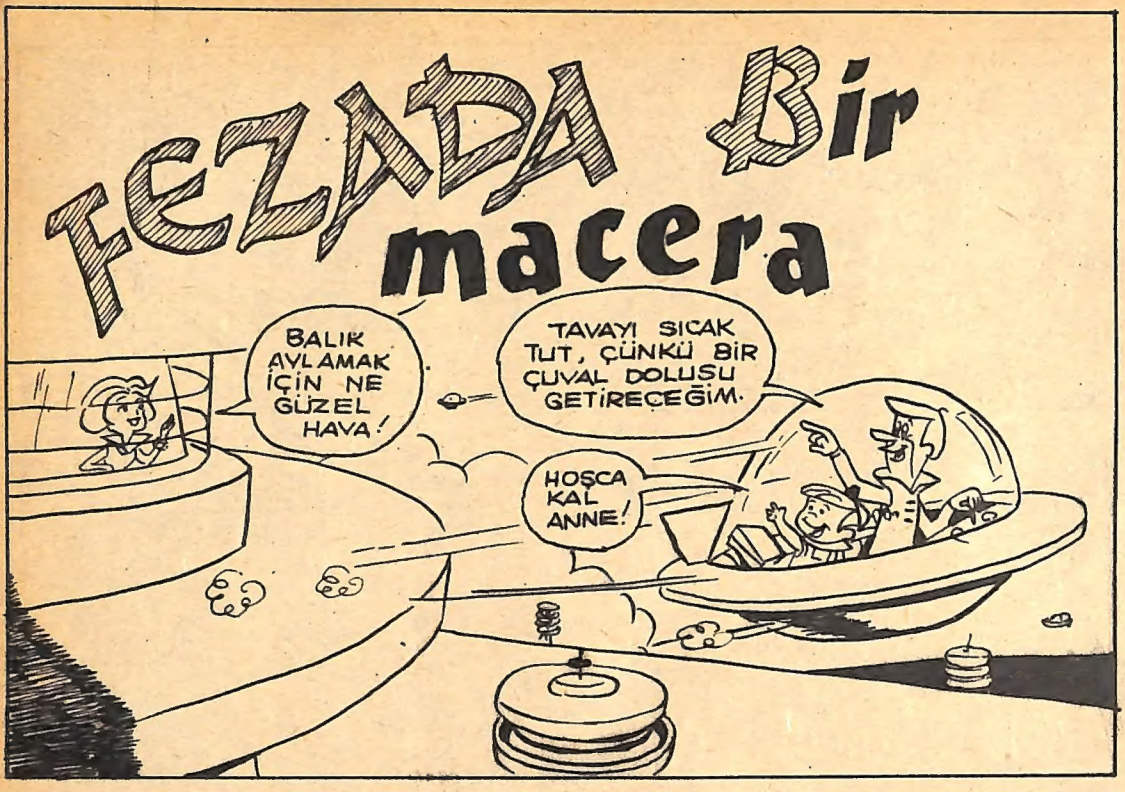

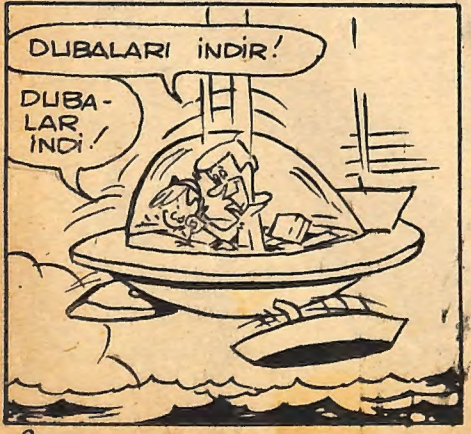

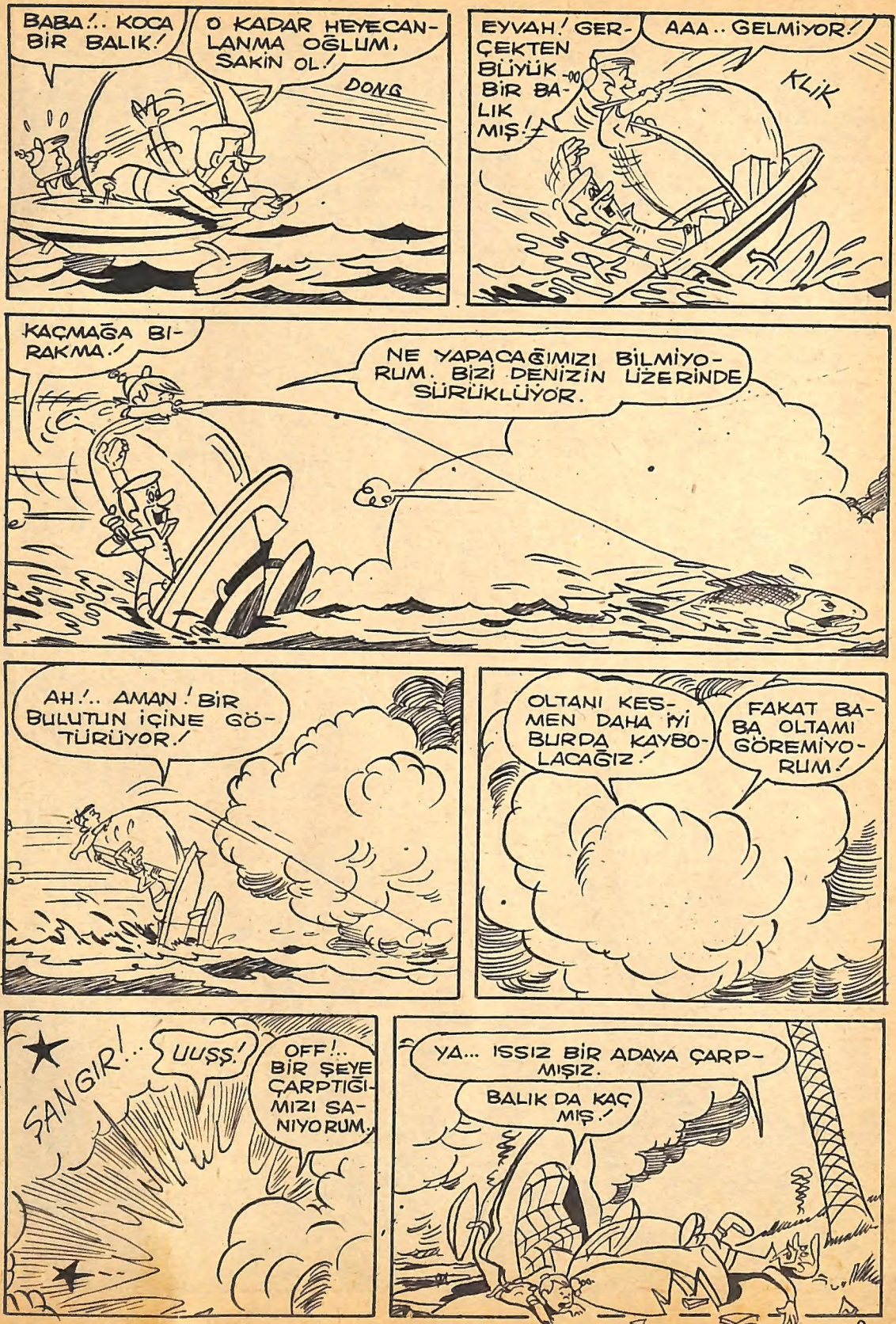
BABA!.. KOCA BİR BALIK!
O KADAR HEYECANLANMA OĞLUM, SAKİN OL!
DONG
EYVAH! GERÇEKTEN BÜYÜK BİR BALIK MIŞ!
AAA.. GELMİYOR!
KLİK
KAÇMAĞA BIRAKMA!
NE YAPACAĞIMIZI BİLMİYORUM. BİZİ DENİZİN ÜZERİNDE SÜRÜKLÜYOR.
AH!.. AMAN! BİR BULUTUN İÇİNE GÖTÜRÜYOR!
OLTANI KESMEN DAHA İYİ BURDA KAYBOLACAĞIZ!
FAKAT BABA OLTAMI GÖREMİYORUM!
ŞANGIR!..
UUŞŞ!
OFF!.. BİR ŞEYE ÇARPTIĞIMIZI SANIYORUM.
YA... ISSIZ BİR ADAYA ÇARPMIŞIZ.
BALIK DA KAÇ MIŞ!

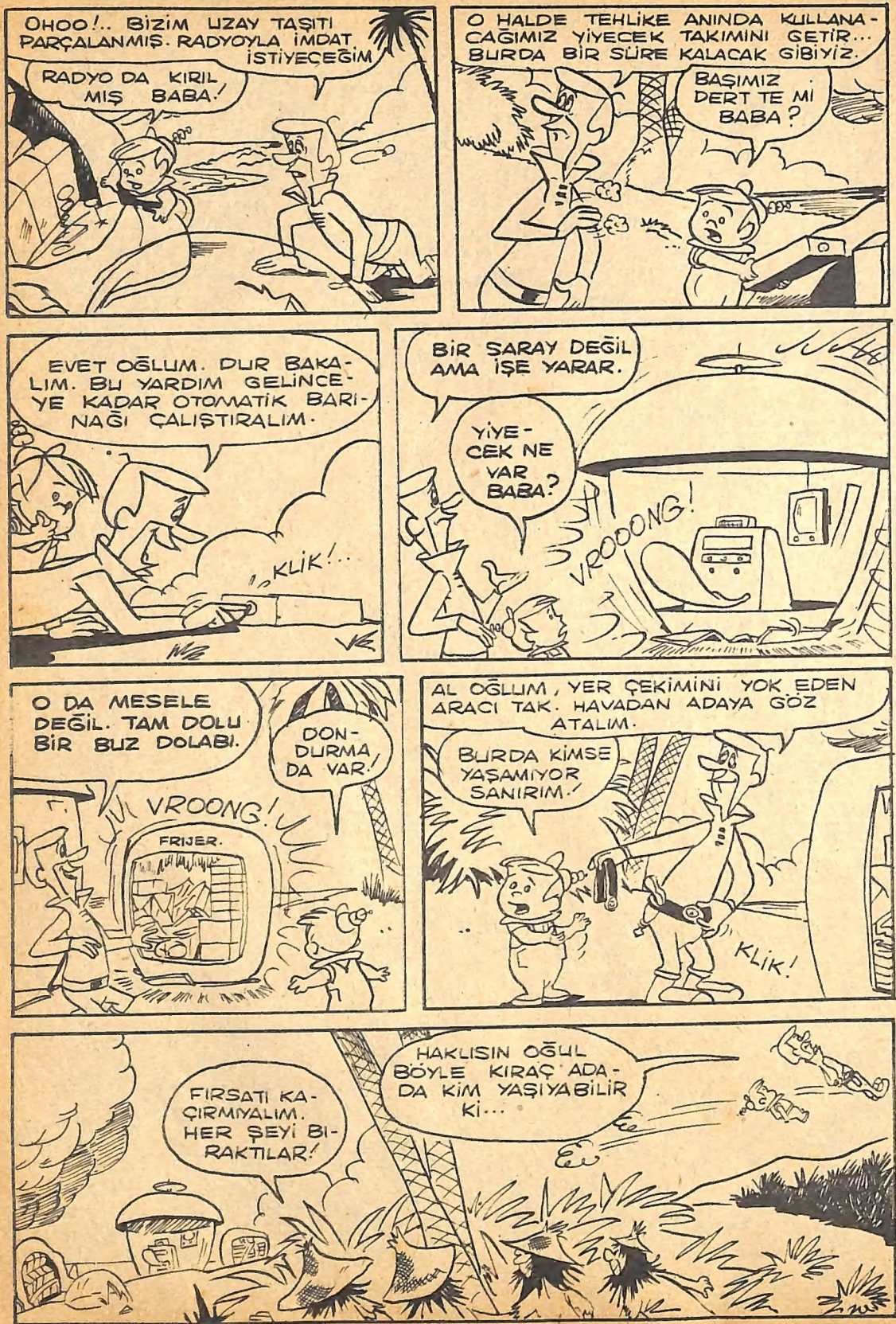
OHOO!.. BİZİM UZAY TAŞITI PARÇALANMIŞ. RADYOYLA İMDAT İSTİYECEĞİM
RADYO DA KIRILMIŞ BABA.!
O HALDE TEHLİKE ANINDA KULLANACAĞIMIZ YİYECEK TAKIMINI GETİR... BURDA BİR SÜRE KALACAK GİBİYİZ.
BAŞIMIZ DERT TE Mİ BABA?
EVET OĞLUM. DUR BAKALIM. BU YARDIM GELİNCEYE KADAR OTOMATİK BARINAĞI ÇALIŞTIRALIM.
KLİK!..
BİR SARAY DEĞİL AMA İŞE YARAR.
YİYECEK NE VAR BABA?
VROOONG!
O DA MESELE DEĞİL. TAM DOLU BİR BUZ DOLABI.
DONDURMA DA VAR!
VROONG!
FRIJER.
AL OĞLUM, YER ÇEKİMİNİ YOK EDEN ARACI TAK. HAVADAN ADAYA GÖZ ATALIM.
BURDA KİMSE YAŞAMIYOR SANIRIM.!
KLİK!
FIRSATI KAÇIRMIYALIM. HER ŞEYİ BIRAKTILAR!
HAKLISIN OĞUL BÖYLE KIRAÇ ADADA KİM YAŞIYABİLİR Kİ...

ÇABUK EVLERİNİ, YİYECEKLERİNİ ALIN.
TAMAM.
OLDU.. EVİ DE YİYECEKLERİ DE KUTULARA SOKTUM.
BONG
KLİK
VRONG
KLİK
ONLAR GERİ DÖNMEDEN GANİMETLERİ SAKLIYALIM.
TAMAM.
BABA, ŞU DÖRT ADAMA BAK! ŞU MAĞARAYA KOŞUYORLAR!
KOLTUKLARINDA NE TAŞIYORLAR ACABA?
İMDAT EVİMİZ İLE BUZ DOLABIMIZI!..
COMP!..
EVET..EVET.. BEN DE GÖRDÜM! GEL!
BENİ TAKİP ET! BAK BİR KAPI!
BİR TUZAĞA DÜŞMÜŞ YELİM!
OOFF!
KÜT!
BİR TUZAKMIŞ BABA! DUVAR KAPI GİBİ BOYANMIŞ!

BUNLAR DÜNYADAN UZAK YAŞIYAN KEŞİŞLER OLMALI! YALNIZ KALMAYI İSTİYORLAR.
BAK, KAPI GİBİ BOYANMIŞ BAŞKA YERLERDE VAR.
FAKAT BU HAKİKİ KAPI.. AÇILIYOR!
GIRRÇÇ!..
İSTEMEDİĞİM HALDE MANYETİK IŞINLI TABANCAMI KULLANACAĞIM.
SİZ İSTEMESENİZ DE BİZE DOĞRU GELECEKSİNİZ.
PEKALÂ.. BÖYLECE BİZİ BULDUNUZ. FAKAT BİZ KÖTÜLÜK DÜŞÜNMÜYORUZ.
O HALDE EVİMİZİ VE BUZDOLABIMIZI NEDEN ALDINIZ?
BİZ SİZİ KILIK DEĞİŞTİRMİŞ OLARAK BURAYA GELEN GAZETE MUHABİRLERI SANDIK!
KILIK DEĞİŞTİRMİŞ GAZETECİ Mİ?
HIMM!
EVET. BİZ MEYDANA ÇIKARILMAK İSTEMİYORUZ. ADAYI TERKEDECEĞİNİZİ DÜŞÜNEREK BUNLARI ALDIK!

FAKAT MEYDANA ÇIKARILMAKTAN NEDEN KORKUYORSUNUZ?
SESİNİZ BANA YABANCI DEĞİL OO.. SAKALINIZ TAKMAYMIŞ!
BABA, BUNLAR KEŞİŞLER DEĞİL, GENÇLERİN BAYILDIĞI ŞARKICI BİPİLSLER.
AH! KİM OLDUĞUMUZ ANLAŞILDI.
BAŞKA HİÇ BİR YERDE RAHAT EDEMİYORDUK. GENÇ HAYRANLARIMIZIN SALDIRISINDAN KAÇTIK!
HAKLISINIZ SİZİ RAHAT BIRAKMIYORLAR!
EVET. TAM BİR SUKÛNETE İHTİYACIMIZ VAR. BU ADADA ARADIĞIMIZI BULMAK İSTİYORDUK.
FAKAT BİZ GAZETECİ DEĞİLİZ. BALIK TUTARKEN KAZAYA UĞRADIK.
BÜTÜN ARAÇLAR PARÇALANDI.. RADYOMUZ KIRILDI.
BİZİM GÜZEL RADYOMUZ VAR. ONU KULLANABİLİRSİNİZ!
ALO!. BEN CORÇ JETSON! OĞLUMLA PASİFİKTE ÎSSIZ BİR ADAYA DÜŞTÜK!
BAKINIZ BİPİLS GURUBU!
ON DAKİKA SONRA.
HER ŞEY BERBAT OLDU. ADA SAKİNLEŞİNCEYE KADAR BU KAPIYI AÇMAYIN!
O DA ASLA OLMIYACAK BU ADADAN HİÇ KURTULAMIYACAĞIZ OĞLUM!
BEN DE ÖYLE DÜŞÜNÜYORUM BABA. BAĞIRIP ÇAĞIRAN ON BİN AZGIN GENÇLE BİR ADADA YALNIZ KALAN İLK BİZ OLDUĞUMUZA BAHSE GİRERİM.
SON

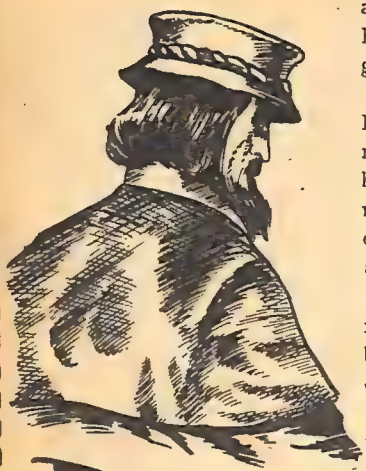

Vasko dö Gama

1485 yılına kadar Avrupalılar, Hindistana deniz yoluyle gidilebileceğini henüz bilmiyorlardı. O zaman şimdiki gibi Süveyş kanalı açık değildi. Bütün tüccarlar kara yolile gezi yaparlar, mallarını Afgan, İran topraklarından Suriye çöllerinden ve Anadolu yaylâlarından geçirirlerdi.

Bir gün deniz yoluyla da Hindistana gidilip gidilemiyeceği düşünüldü ve ilk tecrübeyi Bartalmi Diyaz ismindeki, Portekizli gemici yaptı. İki küçük gemisi ile Afrika sahillerinden aşağılara indi ve Ümit burnunu buldu. Fakat bu burundan sonra, açık geniş denize açılamadı. Halbuki Batı yolunu bulmuştu.

Diyaz, Portekize döndüğü zaman sevinçle karşılandı. Halk ve Kral Emanuel bu korkak gezgini, Portekize Ümit burnunu bulmak onurunu verdiği için, alkışladılar. Diyaz, Kralın karşısında gezisini anlattı:

-Bu bulduğum toprağın arkasında büyük, sonsuz olan bir deniz var ki; nereye gittiğini bilmiyorum! dedi.

Kral, bu denizden sonra Hindistan ülkesinin geldiğini ümit ediyordu. Derhal hazırlıklara başladı. O zamanlar meşhur bir denizci olan Vasko Dö Gama'yı karşısına çağırdı:

-Sana onurlu bir ödev veriyorum. Bartelmi Diyazın bulduğu topraktan sonra bir deniz başlıyor. Bu deniza açılacak ve yeni açınlar yapacaksın. Diyaz senin yanında bulunacaktır.

Vasko Dö Gama büyük bir gemi ve yüzlerce gemici ile denize açıldı. Portekizden uzaklaştıkça deniz azıyordu. Nihayet müthiş dalgalar başgösterdi. Dağ gibi dalgaların yanında Gamanın gemisi bir fındık kabuğuna benziyordu. Gemiciler korkudan ve dehşetten titreşiyorlar, Tanrıya yalvarıyorlardı. Her dakika ölümün yanıbaşlarına geldiğini, dev gibi dalgaların üzerlerinden aştığını görüyorlardı.

Günler ve gecelerce fırtınalarla döğüşe döğüşe nihayet gemi Ümit burnuna geldi. Buraya demir attıkları zaman, gemiciler hep birdan ayaklandılar.

-Biz geri döneceği, ölmek istemiyoruz, geri dönmeliyiz!. diye bağırmağa başladılar. Vasko Dö Gama ilkönce tayfalarını tatlı dille yatıştırmağa başladı... Etraftan bağrışmaların artıtığını, küfürlerin çoğaldığını görünce, hiddetle bağırdı:

-Hayır, geri dönmiyeceğim.

Sonra sesini biraz daha yükselterek yumruğunu havaya kaldırdı:

-Ben miskin ve korkak değilim. Bir Portekizli gemici her şeyden korkabilir ama, denizden asla.. Dönmek mi istiyorsunuz? Dö-

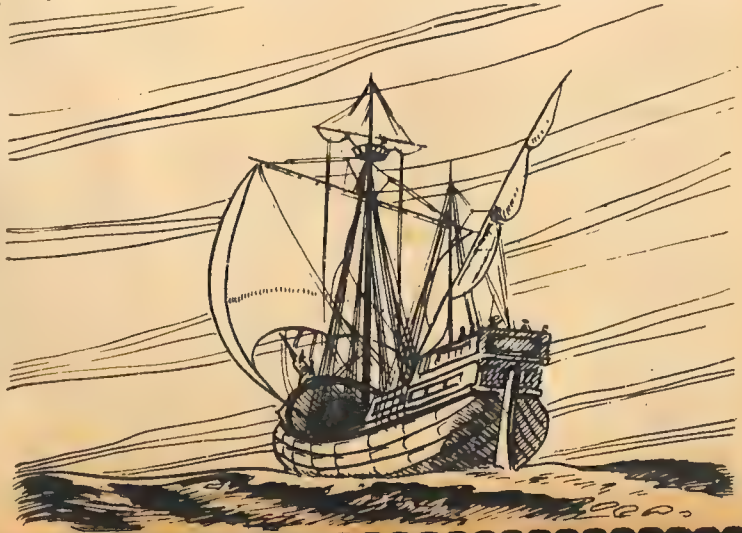

nün. Sizi bütün Portekiz nasıl karşılayacak biliyor musunuz? Size "korkaklar, miskinler!" diyecekler ve yüzünüze tükürecekler. Arkanızda böyle kötü ve utandırıcı şeyler var, halbuki önünüzde: zafer, şan, onur yahut ta ölüm. Ben, önümdeki büyük tehlikeye göğsümü gere gere atılıyorum.. Fakat geri dönmeyi asla düşünmiyorum..

Tayfalar, bu gür sesle haykıran kaptanlarına karşı sustular. Hiç kimse birşey söyliyemedi. Vasko Dö Gama, boynunu gururla dikerek, sözünü bitirdi:

-Siz hepiniz korkak değilsiniz, fakat aranızdaki birkaç korkak sizi de istedikleri yere sürükliyorlar... Cesur olunuz evlâtlarım...

Tayfalardan biri tatlı bir sesle:

-Kaptan güzel söyliyor, biz korkak değiliz! diye bağırdı.

Bir başka gemici:

-Evet korkak değiliz, dağılalım arkadaşlar! dedi.

Güvertede toplanan gemiciler aralarında konuşarak yavaş yavaş dağıldılar.

O gece yola çıkıldı. Gemi karanlıklara ve bellisiz yollara daldı. Gece yarısına az kala üç gemici Vasko Dö Gamanın kamarasını vurdular. Biraz sonra kaptan kapıyı açtı. Gemicilerden biri kısık bir sesle:

-Kaptan, on dört tayfa sizi öldürmek istiyorlar... Şimdi aşağıda, geminin baş tarafındaki anbarda plânlarını hazırlıyorlar. Halbuki biz sizin ölmenizi istemiyoruz, dedi. Sonra güvertenin arkasında toplanan cesur gemicileri gösterdi:

-İşte bir sürü arkadaşımız emrinizi bekliyorlar..

Vasko Dö Gama tatlı tatlı gülerek tayfanın omuzlarını okşadı:

-Pekalâ, dedi. O on dört arkadaşınızı tutup zincire vurunuz. Onlar birer mikroptur ve belki ileride de size korkaklık hastalığını aşılıyacaklardır.

Gecenin karanlığında sakin denizde ses seda yoktu. Baş tarafta yanan fenerin hafif ışığı, küçük dalgalara yansıyordu. Birdenbire aşağıdan, büyük bir gürültü ve bağrışmalar işitildi... Tayfalar koşuştu, kılıç sesleri duyuldu ve sonunda baş taraftaki anbarın büyük kapağı açılarak içeriden ellerinde kılıçlarla tayfalar çıkmağa başladı. Arkalarından kolları bağlı bir takım gemiciler daha geliyordu. Hepsi de güverteye çıkınca Vasko Dö Gama küçük kaptan köşkünden seslendi:

-Tamam mı?..

Bir ses cevap verdi:

-Tamam kaptan, hepsini tuttuk..

-Zincire vurun ve bir anbara kapayın!..

Böylece Vasko Dö Gamayı öldürmek isteyen gemiciler zincire vuruldu ve gemi yoluna devam etti.

Müthiş dalgalar yeniden başlamıştı. Artık geride kara görünmiyordu. Küçük Portekiz gemisi karanlıklar ortasında, engin denizde gece gündüz ilerlemeğe çalışıyordu. Herkes susuyor ve gözleri enginde bir kara parçası arıyordu.

Bazan deniz sakinleştiği zaman dev gibi büyük balıklar yollarını kesiyorlar, aç kuşlar gemiye saldırıyorlar,.. Bazan o kadar korkunç bir fırtına başlıyordu ki, Vasko Dö Gama bile artık öleceğini düşünüyordu.

Böylece günler ve geceler denizde boğuşarak yol aldılar. Bir sabah baş tarafta oturan bir tayfa deli gibi yerinden sıçrayarak:

-KARA!.KARA!.. diye haykırdı. Gemi bir anda allak bullak oldu. Direklere, iplere tırmanan tayfalar sevinç içinde bağrışmağa başladılar.

Bağırmıyan ve yalnız düşünen Vasko Dö Gama idi. Acaba bu kara parçası neresiydi, Hindistan mı, yoksa başka bir toprak mı?..

Gemi bir saatin içinde sahilde demir attı. Tayfalar sevinç içinde dışarı fırladılar. Sahilde bir sürü sarıklı, çıplak, beyaz humayunlu halk toplanmıştı... Vasko Dö Gama Hindçe bilen bir tayfasını yanına çağırdı:

-Şunlara sor bakalım, burası neresidir? Eğer konuşurlarsa, Hindistana ayak bastık demektir.

Tayfa Hindçe konuşmağa başlayınca, karşılarındaki halktan iri sakallı birisi de buna cevap verdi. Artık deniz yoluyle Hindistanı bulduklarına kanısına varmışlardı.

★ ★ ★

Gemi birçok Hind limanlarına uğradı ve nihayet Hind Hâkanının bulunduğu Kalküta limanına demir attı. Vasko Dö Gama, birçok hediyelerle Hind Hâkanının karşısına çıktı. Hâkan kendilerini iyi karşıladı, meşhur kaptan ile arkadaş gibi konuşmağa başladı.

Artık Vasko Dö Gama, her gün Hâkanın yanına çıkarak onunla uzun boylu konuşmalar yapıyordu. Fakat, Hâkanın adamlarından biri türlü yalanlarla Hâkanı kandirdı; ve nihayet Hâkan bu, bellisiz bir yerden gelen gemicileri öldürmeğe karar verdi. Ancak, henüz kararını yerine getirmeden Portekizli Vasko Dö Gama bunu haber aldı. Tayfaları şehirde çeşitli yerlerde yatıyorlardı. Birkaç adamıyle hepsini, Hâkanın kötü niyetinden haberdar etti. Bütün tayfalar, gece yarısı hiç kimseye duyurmadan gemilerine bindiler... Küçük gemi sessizce yelkenlerini açtı ve denize açıldı.

Yine günlerce yol alıp Ümit burnuna geldiler. Oradan da yukarılara çıkıp Portekize döndüler. Halk, amirali ve gemicileri büyük bir alkış içinde karşıladı. Vasko Dö Gama kıral Emanüel tarafından tebrik edildi. Kendisine büyük şeref armağanları verildi ve böylece Vasko Dö Gama Hindistan yolunun ilk bulucusu oldu.

Çoban Ahmet

İstiklâl harbinin bütün şiddetile devam ettiği günlerden biri... Aylarca hazırlıklardan sonra Türk ordusu düşmanı vatanın kutsal toprakları üzerinde boğmak, yok etmek üzere büyük taarruza geçmişti...

Dumlupınar meydan muharebesi devam ediyordu.. Toplar durmaksızın düşman mevzilerini dövüyor, Bir ana baba, bir kıyamet günü sanki...Evet, kıyamet günü Türk milleti diriliyor... Öldü sanılan bir millet damarlarındaki asil kanın kudretile kalkmış, şahlanmış düşmanın üzerine atılıyor... Karşısında yalnız bir tek düşman millet yok, birçok düşmanlar var...

İşte böyle bir ölüm, dirim günü...

Civar köylerin halkı köyleri çoktan boşaltmışlar. Erkekler, eli silâh tutanlar orduya karışmıştı. Genç kadınlar cephane taşıyorlar.. İhtiyar kadınlar çocuklar dağlara sığınmışlardı. Bu sırada Soğanlıdere köyünde on, on bir yaşlarında Çoban Ahmet diye tanılan bir çocuk vardı. Çoban Ahmet anasını ve babasını tanımıyordu bile.. Çok küçük yaşta öksüz kalmıştı. Köyde çobanlık eder, ötekine berikine de yardım eder, hayatını böyle kazanırdı. Cin gibi çocuktu.. Sarışın saçları ve yeşile çalan mavimsi gözleri vardı... Arsız değildi.. Onda olğun, ciddi bir adam hali vardı. Onun için herkes onu severdi. Harp onun gündelik hayatını da değiştirdi... Çobanlığı, sığırtmaçlığı bıraktı.. Erkekleri askere giren evlere yardım ediyordu. Derken muharebe kendi köylerine de yaklaştı...

Bir aralık Ahmet, ortalıktan kayboldu..Kimse artık onu göremez oldu. Gerçekte ise o doğruca o cıvarda ki bir taburumuza gitmişti.. Tabur komutanını arayıp bulmuş ve elinden gelen yardımı yapmak istediğini, kendisini askerleri arasında alakoymasını yalvarmıştı.

Tabur komutanı bu cin gibi çocuktan birçok şeyler istifade edilebileceğini düşünerek karargâhında alakoydu. Çoban Ahmet bu mıntıkayı karış karış bildiği için, bilhassa arazi keşiflerinde çok faydası dokunuyordu. Çavuş, iki erden oluşan buluş kollarına o da katılıyor.. Düşman

Nihayet taarruz günü geldi.. Fakat daha önce taburun taarruz edeceği olan düşman mevziinin, makineli tüfek yuvalarının, ileri mevzilerin bilinmesi icap ediyordu. Bunun için de düşmanın tâ.. yakınına sokulmak ve öylece keşif yapmak gerekiyordu.

Tabur komutanı bir subay ve yedi erle birlikte Çoban Ahmedi de bu işe memur etti.

Sisli bir sabahtı!. Şafak yeni sökü-yordu. Bizim keşif birliği yola düzüldü.. Subay (Asteğmen) Celâl idi. Celâl Çoban Ahmedi kardeşi gibi seviyordu.

İlerlediler... İlerlediler... Düşmana çok yaklaştılar... Fakat hava sisli olduğundan birşey görülmüyordu... Keşif yapmadan da geri dönülmezdi. İlerde yüksek bir ağaç vardı.. Asteğmen Celâlin aklına bir fikir geldi:

- Ahmet, dedi.. Sen ağaca çıkabilir misin?..

- Celâl ağabey, ne diyorsun, dünyada benim çıkamıyacağım ağaç yoktur.

- Peki öyle ise.. Aferin.. İlerimizdeki şu ağacı görüyor musun.. Yerde sürünerek oraya gideceksin.. Ağaca tırmanacaksın.. Ama kendini düşmana gösterme.. Yukarıya çıkınca yaprakların arasına saklan ve karşı tarafa bak.. Ne görürsen elini boru gibi yap, bize bağır. Anladın mı?

- Anladım ağabey.. Şimdi..

Ve yerde yılan gibi sürünerek ağaç altına gitti... Kalbi bugün biraz canlıydı. Sebebini kendisi de bilmedi.. Halbuki bundan daha nelerler görmüştü. Ağacın altına gelerin bir nefes aldı... Zaten yalınayaktı.. Hemen ağacın gövdesine sarıldı ve üç dakikada dal kısmına çıkmıştı.. Dallara merdiven gibi basarak en yüksek kısmına çıktı.. Buradan heryer bir tabak gibi görünüyordu.

Güneş te çıkmış, sis dağılmağa da başlamıştı. Asteğmenin dediği gibi ön tarafına yaprakları aldı ve mesafeleri delen bir kartal bakışile etrafı gözetlemeğe başladı.. Baktı.. Baktı.. Aman yarabbi!. Keşfetmişti.. Neler görüyordu.. Başını geriye çevirdi... Elini boru gibi yaparak bağırdı:

- Celâl ağabey!. Şu karşımızdaki büyük tepenin yamacında.. Fundalıklar arasında.. Dört asker yeri kazarak birşeyler yapıyorlar... Yere tüfekten büyük birşey koydular..

- Peki daha ne görüyorsun?

- ...Bu yamacın sağ gerisinde... Fundalıklar içinde.. Beyaz birşeyler parıldıyor.. Yere yatmış adamlar var.

Fakat bu esnada bir kurşun vızıldıyarak yaprakların arasından geçti... Görülmüşlerdi...

Asteğmen Celâl elindeki rapor kâğıdına kısaca durumu yazdı ve bir er ile tabur komutanına gönderdi.

İkinci bir kurşun Çoban Ahmedin bu sefer sağ tarafından geçti...

Asteğmen Celâl bağırdı:

- Ahmet gördüler seni, in aşağı!.

Ahmet bu emri ya duymadı.. Veya duymak istemedi.. Kılı kıpırdamadan keşfini yapıyordu:

- Celâl ağabey.. Geriden bir atlı geliyor.. Çok uzaklarda bir duman görüyorum..

- İn diyorum sana!..

DEVAMI 21 İNCİ SAYFADA

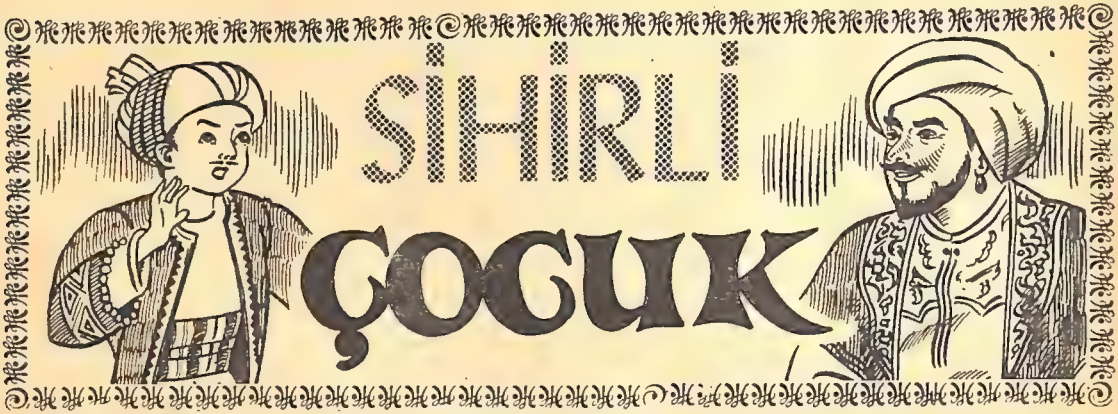

Yıllarca önce Hindistanın Lâhur şehrinde ihtiyar bir bey yaşardı. Bu beyin kalbi temiz, huyu güzel, iyilikleri çoktu. Ülkesinin bütün yoksullarını o beslerdi. Büyük ormanları, çok zengin bahçeleri ve bire on veren buğday tarlaları vardı. Hazneleri altınlar, gümüşler, elmaslar ve yakutlarla doluydu. Sarayında yüzlerce insan yaşardı.

Fakat zavallı beyin ne çocuğu, ne de karısı kalmıştı. Gün geçtikçe ihtiyarlıyor ve ölüme yaklaşıyordu. Ölürse bütün bu yoksul halk, bu güzel ülke ne olacaktı? Bir yabancının, zalim, kalpsiz bir yabancının eline geçerse, bütün halk ezilecek, rahatları yok olacaktı.

Bey günlerdir bunu düşünüyor, bir türlü bir çare bulamıyordu. Ah, eğer oğlu, iyi huylu annesiyle bir deniz kazasında boğulmasaydılar, şimdi böyle acı acı düşünmeyecekti.

Beyin aklına oğlu gelince gözleri yaşardı. 20 yıl kadar önce bir yüz günü, Hint prenslerinden birinin düğününe karısı ve çocuğuyle beraber gideceklerdi. Önce İndo nehrini kayıklarla geçmişler, Karaşi'de büyük bir yelkenliye binerek büyük bir şehir olan Bombaya hareket etmişlerdi. Yolda büyük bir fırtınaya yakalandılar. Geminin bütün yelkenleri parçalandı, direkleri kırıldı, sonunda gemi müthiş dalgaların sillelerine dayanamıyarak ikiye bölünüp batmağa başladı... Bu sırada Lâhur beyi karısını ve oğlunu kaybetmişti. Onları ararken kendisini denizde, dalgaların arasında buldu. Bir tahta parçasına sarılarak günlerce denizde çalkalandı. Sonunda bir sabah karaya çıktı. Adamlarında dörtte üçü boğulmuştu. Lâhur beyi haftalarca karısını ve çocuğunu arattı. Bütün Damao sahillerine, arap denizindeki adalara adamlar gönderdi. Fakat hiç bir yerde onların izlerine rastgelinmedi. Gerçek ki, onları da diğerleri gibi, köpek balıkları parçalamış olacaktı. Lâhur beyi, Bombay' daki düğüne gitmekten vazgeçerek, geri döndü. Ülkesine büyük bir yas içinde girdi. Küçük prens ile annesinin ölümü halkı günlerce ağlattı, bey yıllarca hiç konuşmadan, gülmeden yaşadı.

Fakat ülkenin işleri, halkın sevgisi beye bu ıstırabı unutturdu. Oğlunu ve kırısını arasıra hatırlamağa başladı.

Şimdi ise, ihtiyarladığını anladığı gün onları yeniden düşünüyordu. Oğlunun ve karısının öldüğüne inanıyordu. Fakat içinde hâlâ bir ümit vardı. Hele oğlu için... Bazı geceler onun, birdenbire çıkageldiğini ve boynuna sarıldığını görüyor yataktan bağırarak uyanıyordu.

Bu ümit beyde gün geçtikçe büyümeğe başladı. Artık deli gibi yaşıyordu. Önüne gelen vezirine, komutanına hep aynı şeyi söylüyordu:

-Biliyor musun, benim oğlum vardı. Hani 20 sene önce 3 yaşındaydı. Bombay'a giderken annesiyle denizde kaybolmuştu. Ah, oğlum yaşıyor, öyle sanıyorum ki oğlum yaşıyor. Söyle, onu nasıl bulalım?..

Vezirler, komutanlar beyin çıldırdığını sanıyorlar. Ona acıyorlardı. Fakat bir gün içlerinden biri, bütün arkadaşlarını toplayarak dedi ki:

-Biz, beyin çıldırdığına hüküm veriyoruz. Hayır, onun yüreğindeki bu ümit boş değildir. O ümidi ona Tanrı veriyor. Onun oğlu yaşıyor. Ama nerede? Bunu bulmak gerek.

Sonunda aralarında konuşup beyin karşısına çıktılar. Beyin ümidine hak veren dedi ki:

-Bize oğlunuzdan bahsedip duruyorsunuz. Biz de o-

nun yaşadığına hükmediyoruz. Bu yüzden ülkede bir ilân yapalım: Oğlunuzu bulana bir saray, yüzlerce uşak, on bin kese altın adaklayalım. Bakalım ne sonuç çıkacak?

Bey buna sevinçle razı oldu. O gün bütün ülkede çığırtkanlar çıktı, duvarlara afişler asıldı, halk biribirine girdi. Herkes beyin oğlunu bulmak için, ne yapmak gerektiğini düşünüyordu. Bir çok kimseler, beye başvurup, falan delikanlının beyin oğlu olduğunu söyledi. O delikanlı beye getirildi. Bey, delikanlının sağ omuzunu açıyor, bakıyor, büyük bir yasla:

-Bu değil! diyordu.

Bey, oğlunun omuzunda bir işaret olduğunu, bu işaretin kendisinden başka kimse tarafından bilinmediğini söyliyordu.

Günler ve aylar geçiyor, fakat beyin oğlu bulunmuyordu. Yüzlerce insan, adanan on bin kese altın için bin türlü şeyler uyduruyordu.

Nihayet bir gün sarayın kapısında ihtiyar bir adam göründü. Başında beyaz bir sarık, sırtında da beyaz bir cübbe vardı. Elinde bir çubuk tutuyordu. Saray askerlerine Beyi göreceğini söyledi... ve biraz sonra onu alıp beyin karşısına çıkardılar. İhtiyar dedi ki:

-Ben Seylan adasından geliyorum, yolda senin büyük derdini haber aldım... Ah, bir evlât kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim. Hele senin gibi, yerine geçecek hiçbir evlâdı olmayan ne bahtsızdır. Şimdi ikimizde aynı yaştayız. Fakat ben senden önce öleceğimi biliyorum. Senin derdine ilâcı ben bulacağım. Benim derdime de sen bulabilir misin?

-Söyle derdin nedir?

-Bir kızım var ki, gözleri görmiyor. Bir melek kadar güzel, fakat gözlerinden mahrum... Duydum ki, senin göz sağıtmasında büyük hünerin varmış. Eğer kızımın gözlerini açarsan, senin oğlun da bulunacaktır.. Çünkü şu elimde gördüğün

çubuk sihirlidir. Sihri de uzağı, kayıbı göstermektir Ancak bunu gözleri yeni açılan bir insan kullanabilir.

Kızımın gözlerini açarsanız, bu çubuk senin oğlunu sana kavuşturacaktır.

Bey sevinç içinde ayağa kalktı. İhtiyara, gidip kızını getirmesini söyledi. Biraz sonra kız geldi. Bu, çiçekler kadar güzel yüzlü, sırma saçlı bir genç kızdı. Yalnız gözleri görmiyordu.

Bey derhal âletlerini getirdi. Kızı bir sedirin üzerine yatırdı. İhtiyara dönerek dedi ki:

-Eğer kızının gözleri açılır, oğlum da bulunursa, kızını oğluma alacağım!..

Lâhur beyi tam bir saat uğraştı ve sonunda ilâçlar sürüp işini bitirince, kız yavaş yavaş doğrularak etrafına bakındı. Sevinç içinde:

-Görüyorum, diye bağırdı. İhtiyar elindeki çubuğu az önce sevinçle kucakladığı kızına uzatarak.

-Haydi kızım, dedi. Şu çubuktan birkaç nefes çek ve üfle! Genç kız çubuğu birkaç defa çekti ve ağzından bir yığın dumanlar saçıldı. Herkes dumanlara bakıyordu. Birdenbire dumanlar içinde bir deniz kıyısı ve orada kayığı başında balık ağı ören bir genç göründü. Gencin arkasında bir

kulübe vardı. Kapısında da ihtiyar bir kadın oturuyordu.

İhtiyar heyecan içinde kızına sordu:

-Burası neredi?

-Aden körfezi önündeki Sokotra adası..

Dumanlar içinde görünen delikanlı bir aralık sağa döndü. O zaman Lâhur beyi sevinç içinde:

-İşte, omuzuna bakın. omuzuna bakın... orada bir ay görüyorsunuz değil mi? Bu benim oğlumdur, bu benim oğlumdur!. Haydi komutanlarım, erlerim, derhal Sokotra adasına ama bir rüzgâr gibi hızla...

Onbeş gün sonra Lâhura, beyin oğlu giriyordu. Bütün ülke sevinç içindeydi. Yolda delikanlıya her şey anlatılmıştı. O da, deniz kazasından sonra annesini kaybettiğini, bir sahilde bir kadın tarafından kurtarıldığını ve büyütüldüğünü söyledi.

Baba oğul birbirlerinin kollarında sevinç gözyaşları döktüler. İhtiyar bey oğlunu bir odaya götürdü. Odanın ortasında ayakta ipekler ve incilerle süslü olan, çok güzel, çiçek yüzlü, sırma saçlı bir genç kız duruyordu.

İhtiyar bey oğlunun elini genç kızın eli ile birleştirdi:

-İşte, onun gözleri seni gördü. Bundan sonra da hep seni görecek. Bu senin prensesin olacak! dedi.

İhtiyar bey geri kalan ömrünü hep o sihirli çubuğu içerek geçirdi.

ÇOBAN AHMET

Fakat bu esnada üçüncü hain bir kurşun Ahmedi tam göğsünden vurdu. Bir ah.. sesi işitildi. Ahmet elini göğsüne götürdü.. Gözlerine perde iniyor, vücudundaki derman sanki göğsünden fışkıran kanla birlikte akıp gidiyordu. Sendeledi.. Başı döndü.. Gözleri bütürüyle karardı.. Kendini boşluğa bıraktı...

Ahmet bir et külçesi halinde dallara takıla takıla ağacın altına yuvarlandı. Asteğmen Celâlin bir işareti üzerine erlerden biri sürünerek oraya gitti. Ahmedi yanlarına getirdi.

Asteğmen Celâl Ahmedi kendi kolları arasına aldı.. Kana bulanmış sarı saçlarından bulunduğu yere geldiler. Tabur komutanı Asteğmenin göndermiş olduğu keşif raporu üzerine zaten tertibini almıştı.

Düşman kendilerinden önce davranarak taarruz etmek niyetindeydi... Hemen harekete geçildi.. Bir bölük, cepheden, iki bülük yandan Höyüktepeye hücum ettiler..

Büyük bir kısmı esir edildi.. Dumlupınar cephesinin diğer kısımlarında da taarruz tam başarıyla gelişiyordu. O gün akşama kadar o cıvarı düşmandan tamamile temizleyip çok müsait tepeleri tuttuktan sonra tabur komutanı "Çoban Ahmedin" şehit düştüğü o ağacın altına bir mezar kazdırdı... Bir manga asker ona son hürmet selâmını yaptı.. Mezar başında Asteğmen Celâl kendini güç tutuyordu... Hıçkırıklarını içine akıtıyordu.

KONUŞAN KATIR

AZ SONRA AMERİKADA..

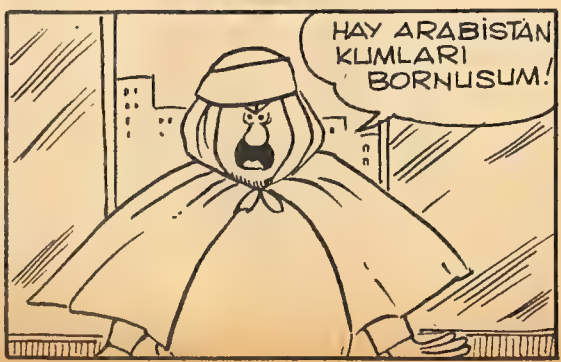

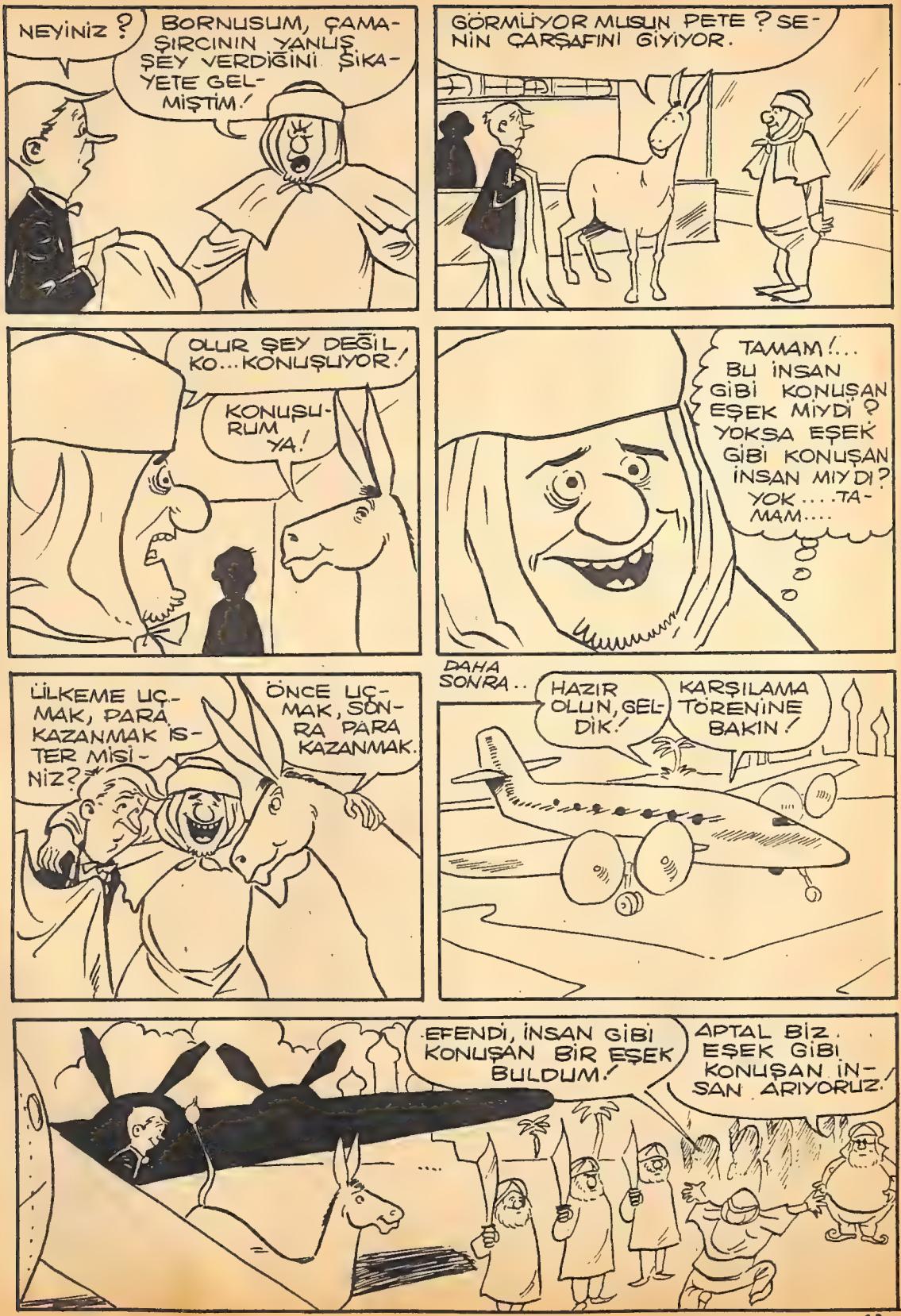
NEYİNİZ?
BORNUSUM, ÇAMAŞIRCININ YANLIŞ ŞEY VERDİĞİNİ ŞİKAYETE GELMİŞTİM.!
GÖRMÜYOR MUSUN PETE? SENİN ÇARŞAFINI GİYİYOR.
OLUR ŞEY DEĞİL, KO...KONUŞUYOR.!
KONUŞURUM YA!
TAMAM!... BU İNSAN GİBİ KONUŞAN EŞEK MİYDİ? YOKSA EŞEK GİBİ KONUŞAN İNSAN MIYDI? YOK....TAMAM....
LİLKEME UÇMAK, PARA KAZANMAK İSTER MİSİNİZ?
ÖNCE UÇMAK, SONRA PARA KAZANMAK.
DAHA SONRA..
HAZIR OLUN, GELDİK!
KARŞILAMA TÖRENİNE BAKIN!
EFENDİ, İNSAN GİBİ KONUŞAN BİR EŞEK BULDUM.!
APTAL BİZ. EŞEK GİBİ KONUŞAN İNSAN ARIYORUZ.!

FAKAT.. BU NE CİNS BİR ADAM OLABİLİR?
ANCAK KUM BULDUĞUMUZ YERDE PETROL BULACAK BİRİ OLUR!
HAYIR EFENDİ, KUYUYA ATMAYIN!
KUYUYA!..
ALIN ONU?
HEY DOSTUMUZA BUNU YAPAMAZSINIZ!
UZUN KULAKLI YARATIK KONUŞUYOR!
BİR MUCİZE!
OH! BÖYLE KONUŞTUĞUNA GÖRE BURDA PETROL DA BULABİLİR!
ONUNLA KUYUYA...
BIRAKIN ONU!

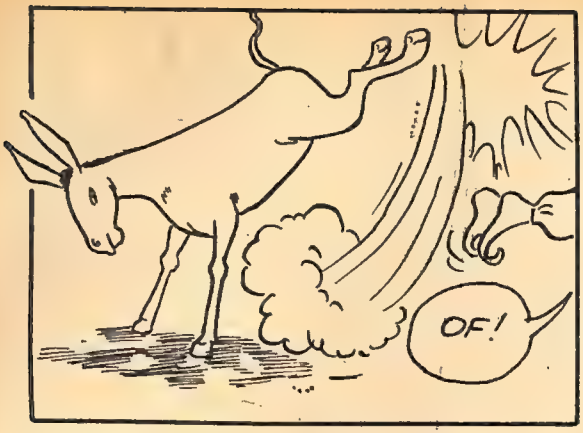
OF!

ONU KAÇMA YA BIRAKMAYIN./ YOKSA HEPİNİZ KUYUYU BOYLARSINIZ.

KAÇ! BEN ÖYLE BİR KUM FIRTINASI ÇIKARACAĞIM Kİ SENİ GÖREMİYECEKLER./

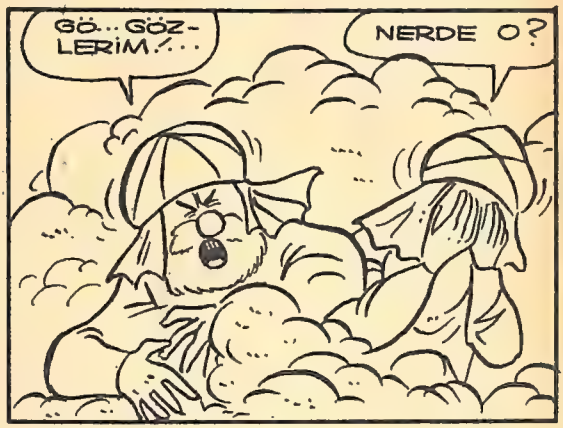
GÖ..GÖZLERİM./...
NERDE O?

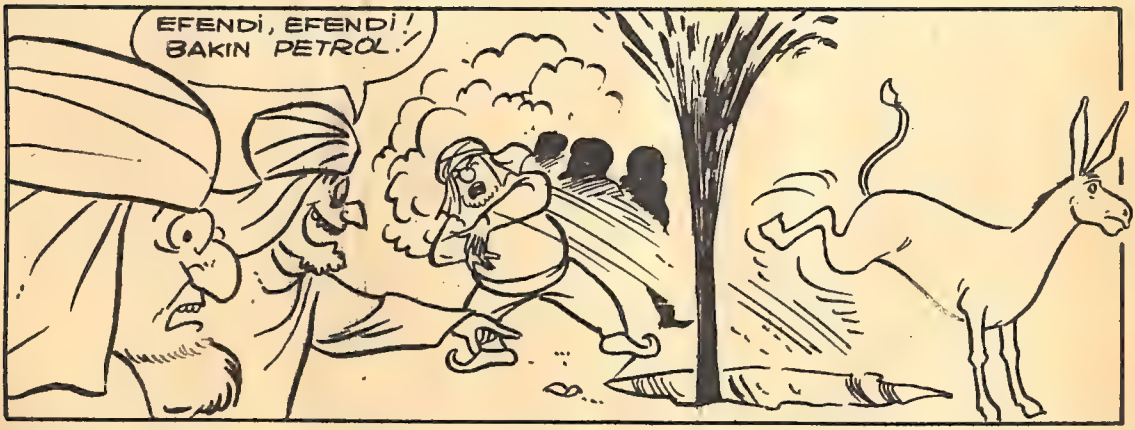
EFENDİ, EFENDİ! BAKIN PETROL./

TADI PETROL GİBİ, KOKUSU PETROL GİBİ. PETROL OLMALI./
NE HARİKA YARATIK! PETROL BULDU./

HAYIR APTALLAR! ŞURAYA BAKIN NE BULDUĞUNU GÖRECEKSİNİZ./

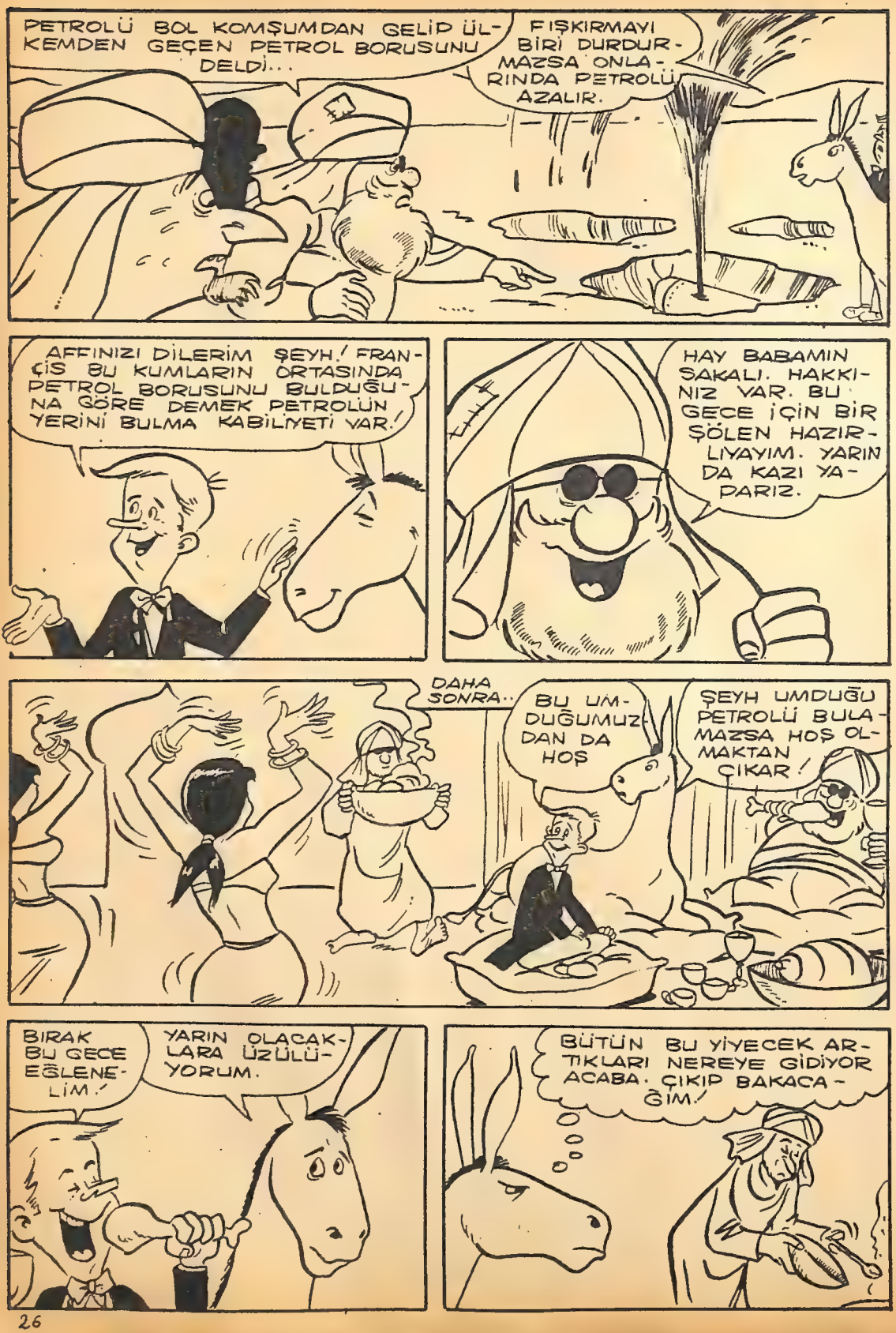
PETROLÜ BOL KOMŞUMDAN GELİP ÜLKEMDEN GEÇEN PETROL BORUSUNU DELDİ...
FIŞKIRMAYI BİRİ DURDURMAZSA ONLARINDA PETROLÜ AZALIR.
AFFINIZI DİLERİM ŞEYH.! FRANÇİS BU KUMLARIN ORTASINDA PETROL BORUSUNU BULDUĞUNA GÖRE DEMEK PETROLÜN YERİNİ BULMA KABİLİYETİ VAR.!
HAY BABAMIN SAKALI. HAKKINIZ VAR. BU GECE İÇİN BİR ŞÖLEN HAZIRLIYAYIM. YARIN DA KAZI YAPARIZ.
DAHA SONRA..
BU UMDUĞUMUZDAN DA HOŞ
ŞEYH UMDUĞU PETROLÜ BULAMAZSA HOŞ OLMAKTAN ÇIKAR!
BIRAK BU GECE EĞLENELİM.!
YARIN OLACAKLARA ÜZÜLÜYORUM.
BÜTÜN BU YİYECEK ARTIKLARI NEREYE GİDİYOR ACABA. ÇIKIP BAKACAĞIM!

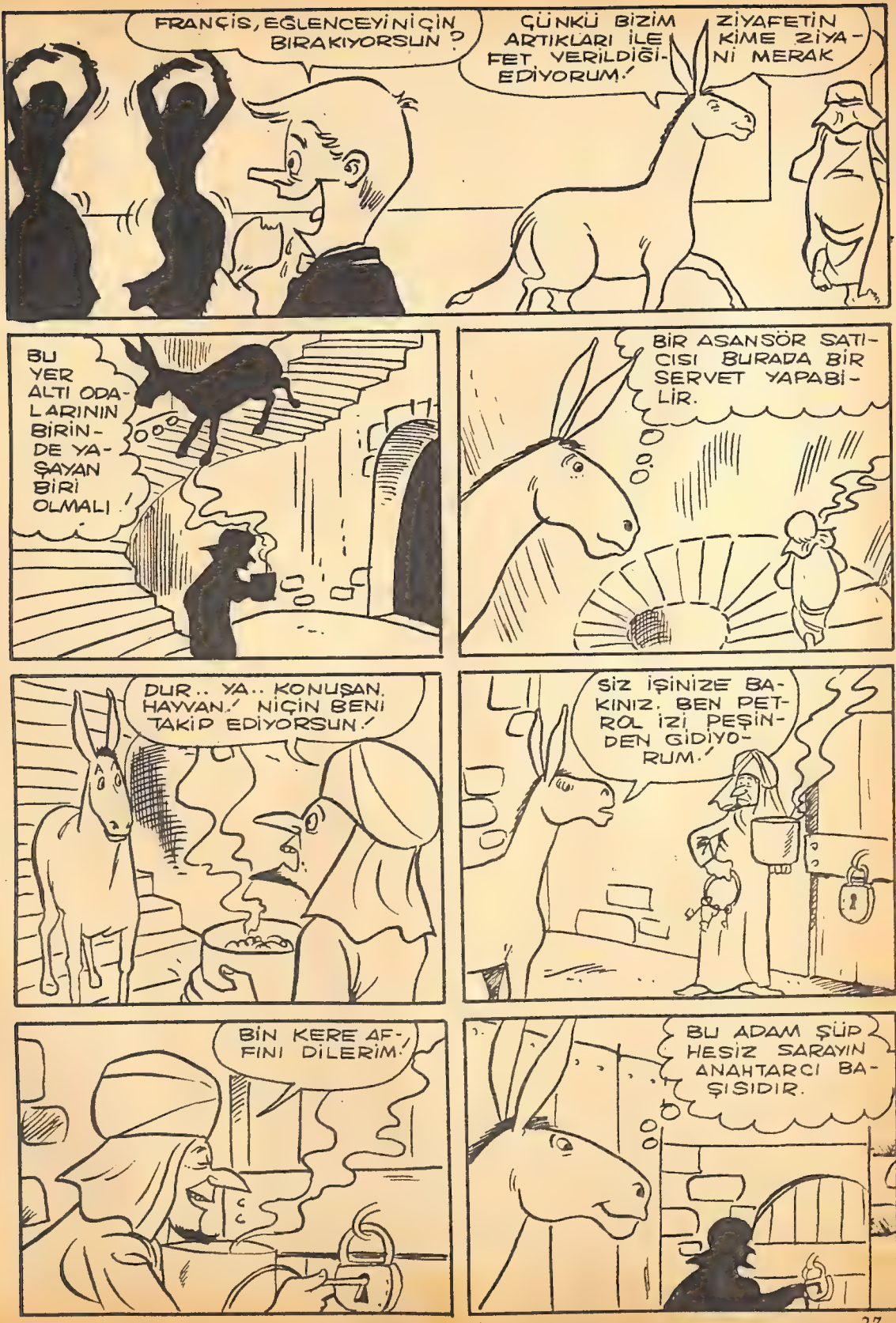
FRANÇİS, EĞLENCEYİ NİÇİN BIRAKIYORSUN?
ÇÜNKÜ BİZİM ARTIKLARI İLE FET VERİLDİĞİ- EDİYORUM.!
ZİYAFETİN KİME ZİYA- NİMİ MERAK
BU YER ALTI ODA- LARININ BİRİN- DE YA- ŞAYAN BİRİ OLMALI!
BİR ASANSÖR SATI- CISI BURADA BİR SERVET YAPABİ- LİR.
DUR.. YA.. KONUŞAN HAYVAN.! NİÇİN BENİ TAKİP EDİYORSUN.!
SİZ İŞİNİZE BA- KINIZ. BEN PET- ROL İZİ PEŞİN- DEN GİDİYO- RUM.!
BİN KERE AF- FINI DİLERİM!
BU ADAM ŞÜP HESİZ SARAYIN ANAHTARCI BA- ŞISIDIR.

AZ SONRA
İŞTE YİYECEĞİN BECERİKSİZ!
TE..TE-ŞEKKÜR EDERİM!
ORAYA NASIL DÜŞTÜN? VERGİNİ ÖDEMEYİ Mİ UNUTTUN?
PETROL BULAMADIĞIM İÇİN BURADAYIM! EĞER BULUNMAZSA BURADAN KURTULAMAM!
DEMEK PETROL BULAMADIN HA?
HAYAL Mİ GÖRÜYORUM... BU HAYVAN KONUŞUYOR.
AZ SONRA...
PETE PETROL ARAYICILARININ SONUNU GÖRDÜM. BU İŞTEN VAZGEÇMELİSİNİZ!
OLMAZ FRANÇİS!
DERİN BİR KUYULARI VAR. ÇARÇABUK BURADAN KAÇMAZSAK BİZ DE ORAYA ATILACAĞIZ!
AFFEDERSİNİZ ŞEYH! GİTMEK ZORUNDAYIZ.
TUTUN ONLARI
DAHA HIZLI!

FRANÇİS!
ONU SERBEST BIRAKIN.!
SEN PETROL BULAMAZSAN SAHİBİN ÖLECEK!
SEN PETROL BULUNCAYA KADAR SAHİBİNİ ESİR TUTACAĞIZ.
BIRAKIN ONU! O BENİMLE OLMALI! BU ARAMADA ONUN DA GÖREVİ VAR.
PEKİ ÖYLE OLSUN! MUHAFIZLARIN NEZARETİNDE GİDECEKSİNİZ. FAKAT ÜÇ GÜNDE BULAMAZSANIZ PETE ÖLECEK
ÜÇ GÜN SONRA...
BURDA OLMALI! EVET TAM BURDA!
HAKLI OLDUĞUNU UMARIM. GÜNEŞİN BATMASINA ÇOK AZ KALDI..
ÖBÜR AÇTIĞIMIZ OTUZ İKİ KUYU GİBİ BURADA DA PETROL YOK. FAKAT BİR PLANIM VAR!

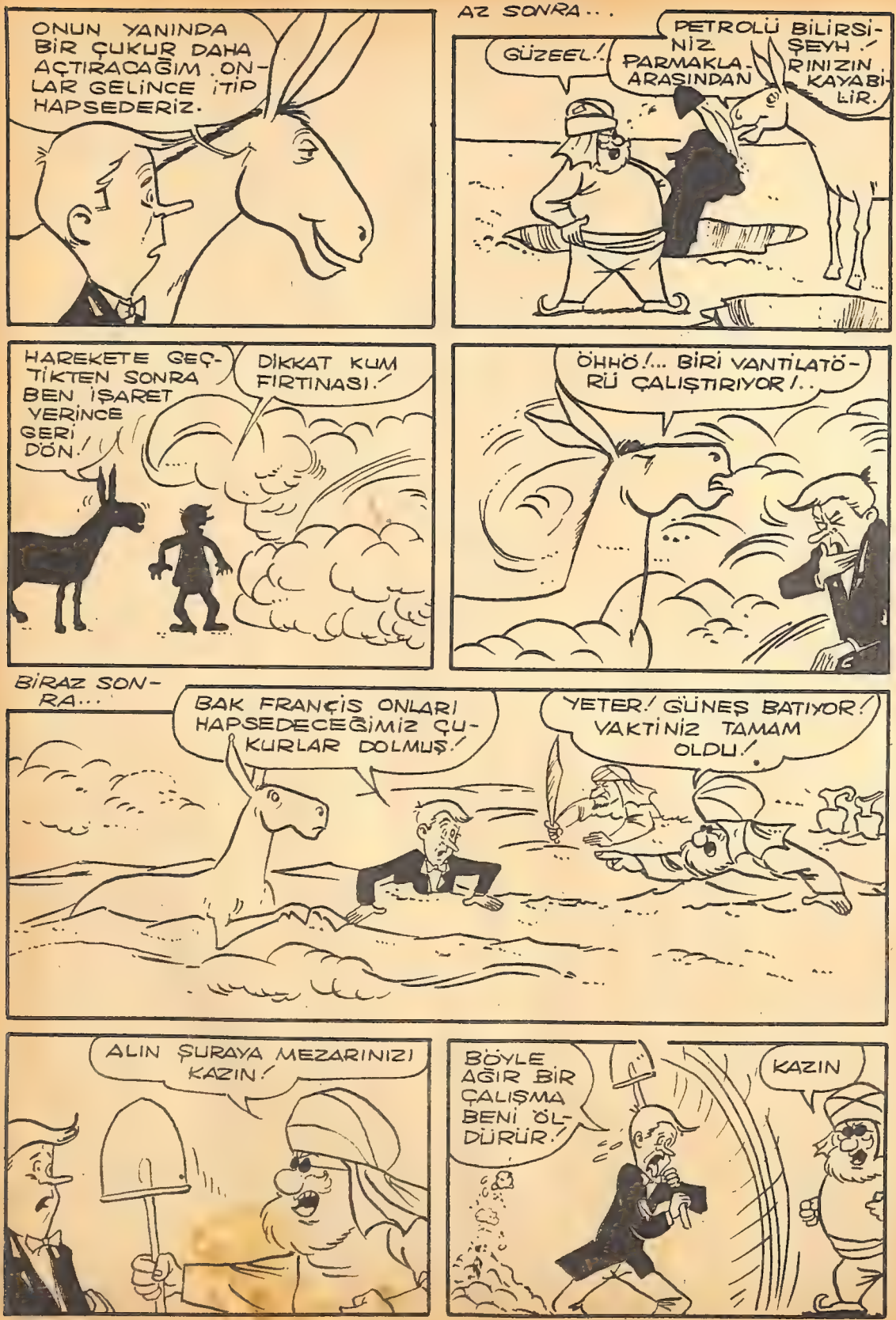
ONUN YANINDA BİR ÇUKUR DAHA AÇTIRACAĞIM. ONLAR GELİNCE İTİP HAPSEDERİZ.
AZ SONRA...
GÜZEEL!
PETROLÜ BİLİRSİNİZ ŞEYH. PARMAKLARINIZIN ARASINDAN KAYABİLİR.
HAREKETE GEÇTİKTEN SONRA BEN İŞARET VERİNCE GERİ DÖN!
DİKKAT KUM FIRTINASI!
ÖHHÖ!... BİRİ VANTİLATÖRÜ ÇALIŞTIRIYOR!..
BİRAZ SONRA...
BAK FRANÇİS ONLARI HAPSEDECEĞİMİZ ÇUKURLAR DOLMUŞ!
YETER! GÜNEŞ BATIYOR! VAKTİNİZ TAMAM OLDU!
ALIN ŞURAYA MEZARINIZI KAZIN!
BÖYLE AĞIR BİR ÇALIŞMA BENİ ÖLDÜRÜR!
KAZIN

BURASI BENİM MEZARIM İSTEDİĞİM KADAR DERİN OLMALI!
DERİN KAZ, DERİN!
ÇIK DIŞARI!
SON BİR KÜREK DAHA VURAYIM!
İMDAAAT!..
BAŞARDIN BAŞARDIN! PETROLÜ BULDUN!
SONUNDA HÜKÜMDAR DOSTLARIMLA EŞİT DURUMA GEÇTİN
DAHA SONRA..
EFENDİ, KRİSTAL KÜREYİ YANLIŞ OKUMUŞUM. İNSAN GİBİ KONUŞAN EŞEK DİYOR!
BEREKET VERSİNKİ BUNU ANLAYACAK ZEKAYA SAHİBİM. VE EŞEK BULDUM.
AHMAK BEN EŞEK DEĞİL KATIRIM!
İÇERİ GİR FRANÇİS!
FAKAT O APTAL ŞEYHE KATIR OLDUĞUMU SÖYLEMEK İSTEDİM.
KONUŞAN KATIRSIN AMA BAZAN ÇOK KONUŞUYORSUN
SON

Eğlenceli Sayfa

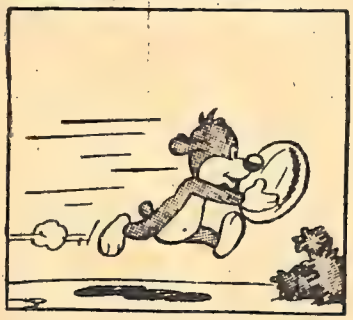

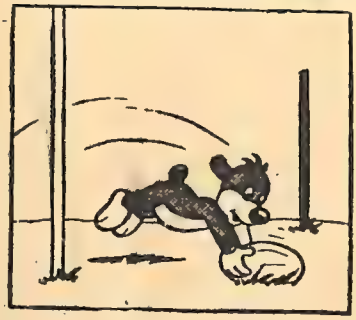

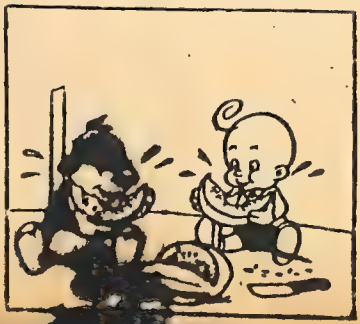

NE BENCİL İNSAN!

Ahmet, arkadaşının yeni yaptığı bir tabloya bakıyor ve fikirlerini söylüyordu. Bir ara:

-Şu bulutlar daha beyaz olmalıydı, diye elini tabloya uzatırken, arkadaşı:

-Dikkat et. Elini sürme, daha kurumadı, diye bağırdı.

Ahmet hiç istifini bozmadan:

-Zarar yok, dedi. Elimde eldiven var.

OYNAYINIZ

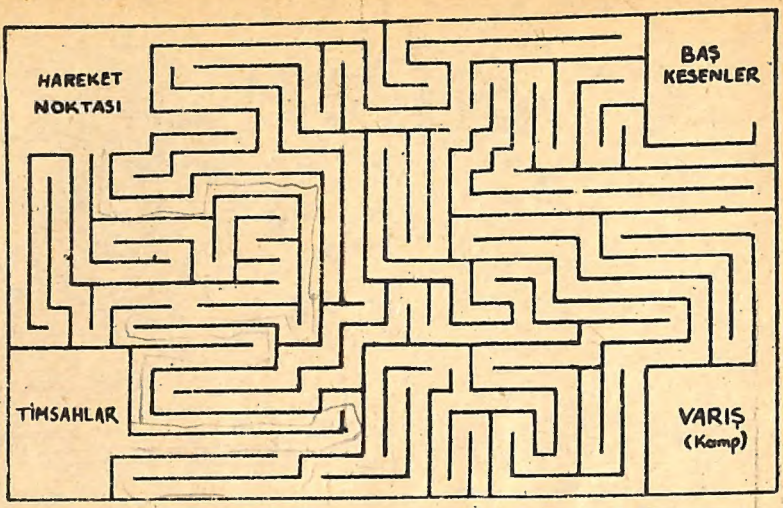

BU ÇOCUK BÜYÜK BİR ORMANDA YOLUNU KAYBETMİŞTİR. BÜTÜN YOLLAR BİRİBİRİNE BENZEMEKTEDİR. BAŞKESENLERE VE TİMSAHLARA UĞRAMADAN KAMPA VARMAK İÇİN HANGİ YOLDAN GİTMELİ?

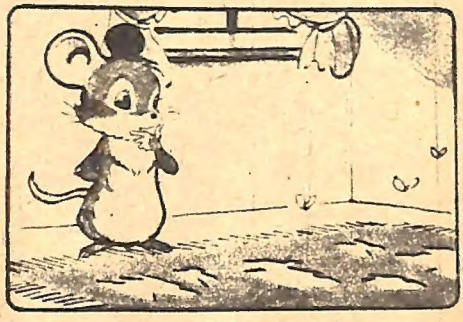

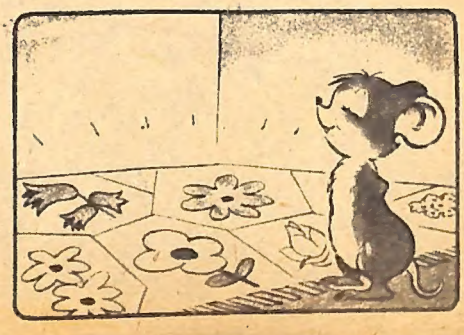

SİZİN KÖŞENİZ

Küçük Periler

Evvel zamanda, kalbur samanda, cinlerin ayışığında dansettikleri ve perilerin dağlarda oynadıkları zamanlarda, küçük bir köyde ailesiyle birlikte bir pabuççu yaşıyordu. Bu pabuççu namuslu bir adamdı. Fakat gün geçtikçe işleri iyi gitmiyor, fakirleşiyordu. Birgün yanında ancak, bir çift kundura köselesi satın alacak kadar parası kalmıştı. Bu parayla son kunduranın derilerini aldı. Onları ertesi sabah erkenden işlemek üzere kesti ve hazırladı.

Pabuççu, ertesi sabah erkenden, hazırladığı derileri işlemek üzere tezgâhının başına geldiği vakit, bir gün önce orada bıraktığı derilerin, mükemmel surette yapılmış bir çift kundura halinde, hazır olarak beklediğini hayretle gördü. Pabuççu, şimdiye kadar bu derece zarif yapılmış bir kundura görmemişti. Bunları camekânına koyar koymaz dükkâna giren bir müşteri o kadar beğendi ki, pabuççunun ümit ettiğinin iki katını ödedi.

Bu para bir servetti. Pabuççu o zaman iki çift kunduraya yetecek kadar deri aldı ve ertesi sabah erkenden bunları işlemek üzere kesip hazırladı.

Ertesi gün, güneş doğar doğmaz, pabuççu yine tezgâhın üstünde öncekiler kadar güzel yapılmış iki hazır kundura buldu. Bunlar da hemen satıldılar. Adamın ünü, hemen yüzlerce kilometreden fazla bir çevreye yayıldı, pabuççu zengin oldu.

Yeni zengin bir gece karısına:

-Haydi, bize bu kadar candan yardım edenlerin kimler olduklarını araştıralım! dedi.

Pabuççuyla karısı bir büyük sandığın arkasına saklandılar. Gece yarısı saat on ikiyi çalınca, kapı açıldı. İki küçük peri dansederek içeri girdiler. Soğuktan korunmak için bu küçük perilerin elbiseleri yoktu... Vücutlarını ısıtmak için bazı sağ, bazı sol ayakları üzerinde sıçramağa mecbur oluyorlardı.

Küçük periler pabuççunun tezgâhına tırmandılar, buraya küçük bacaklarıyla bağdaş durup oturdular ve iğnelerine, mumlu sicim geçirerek kunduraları dikmeğe başladılar. İşlerini o kadar ustaca ve çabuk yapıyorlardı ki, pabuççunun bunlara bakmaktan başı dönüyordu. İşlerini bitirince, küçük periler hazırladıkları kunduraları güzelce sıraya dizerek, tezgâhtan aşağıya atladılar ve kayboldular. O zaman pabuççu bağırdı:

-Öyle ise, kendileri sefalet içinde oldukları halde bana yardım etmeğe gelen bu küçük adamlara ben de birşeyler vermek isterim!

Karısı karşılık verdi:

-Zavallı küçük yavrular, giyecek hiçbir şeyleri yok. Ben onlara sıcacık elbiseler yaparım. Sen onlara bir eşi görülmemiş kadar güzel ve küçük iskarpinler hazırlarken, ben de herbiri için birer çift yün çorap örerim.

İyi kalpli kadın pazardan kırmızı çuha ve yumuşak yün satın aldı, bunları dikti dikti ördü, küçük elbiseleri hazırladı. Pabuççu, en iyi deriden bir sıra beyaz düğmeli minimini küçük iskarpinleri bitirdi.

Noel bayramından birgün önce, pabuççuyla karısı elbiseleri, fotin derilerini kestikleri tezgâhın üstüne bıraktılar ve yine sandıklarının arkasına saklandılar.

Gece yarısı saat on ikiyi çalınca, küçük periler her zamanki gibi atlıyarak, sıçrıyarak içeri girdiler. Fakat elbiseleri, çorapları, iskarpinleri görünce sevinçli haykırışlarla çabucak giyinmeğe başladılar... Sonra yeni ayakkaplarını yerlerde şaklatarak ve minimini şapkalarını havaya kaldırarak, sıçraya, oynaya ayışığına doğru çıkıp gittiler.

MİNİK KARDEŞLERE

RESİMLERİ RENKLİ KALEMLERİNİZLE BOYAYINIZ

TASARRUF KÜÇÜK YAŞTA BAŞLAR

KÜLTÜR YAYIN 8

TÜRK TİCARET BANKASI